

Kiša je lila po zakrčenim ulicama prepunim ljudi, spirajući prljavštinu i odnoseći smrad u kanalizaciju, bar za kratko. Teški, tmurni oblaci spustili su se nisko i sakrili Gornji Grad, dom bogatih, od prljavih radničkih očiju. Tako je i pravedno, mislio je Jona dok je umornim rukama vukao prenosni hladnjak pun mesa.

Nije dobro gledati gore u visine, to stvara iluzije i zavist, a to je greh. Želeti tuđu sreću i zavideti na njoj, greh. Njima je bog dao da se rode gore, a njemu dole. Tako je dano i ne treba lupati glavu oko toga.

Već je bio potpuno mokar i iscrpljen kada je stigao pred ulaz zgrade u kojoj je živio. Probijati se sa hladnjakom u rukama kroz tako pretrpane ulice podvig je sam za sebe, a to što će morati još da istrpi Elenin napad i ostane živ, ravno je herojskom delu. Nije je krivio zbog toga, naprotiv, srce mu se cepalo što nikada nisu imali novca za bolje, ali šta da čini? Već je radio šesnaest časova na dan, štedeo svaki bon, Elena i deca su takođe radili njihovo puno radno vreme, više od toga nije se moglo.

Prikupio je snagu i uvukao se polako u stan. Dečaci su spavali, izgleda.

— Stigao si? — Dopre njen, jedva čujan, glas iz kuhinje.

— Jesam — nije imalo smisla odlagati pa joj viknu-kupio sam meso... — dok je skidao mokro odelo sa sebe. Njeno mršavo lice se pojavi na kuhinjskim vratima. Jona joj se osmehnu, pokušavajući da je odobrovolji.

— Kolega mi je dao sa popustom, uređeno, sterilisano već...

— Opet ljudsko?-Upita ona, namračenog lica, iako je već znala odgovor.

— Četrdeset kredita za ceo sanduk, otac njegov... — pravdao se, a ona se vratila poslu u kuhinji i uporno ćutala.

— Ne ljuti se ljubavi, bolje i to nego da gladujemo. — I nije se ljutila, ne na njega, ljutila se na ovaj odvratni i truli svet, na boga, ako ga ima, a najviše na bogate, koji su živeli gore u svojim neboderima, daleko od prljavštine, bolesti, prenaseljenosti i gladi. Daleko od svega sa čim se ona morala suočavati svaki dan. Ništa od toga nije rekla glasno. Dobro je znala šta Jona misli o tome. On je bio religiozan, kao i većina ljudi, i verovao u raj, ali ona je odrastala u svešteničkoj porodici i dobro se sećala dana kada ju je otac, teško bolestan i na samrti, pozvao i rekao da je cela vera laž, ceo sistem laž i da živi ovaj jedan život što bolje, dok može.

Volela je Jonu, bio je dobar čovek, ali bio je deo sistema. Za bolje nije znao, a želja da sazna, ugasila su u njemu još odavno.

— Probudi decu, gotova je večera.-

Pomolili su se u tišini sedeći za stolom, pa počeli da jedu. Dečaci su bez pitanja glodali kuvane prste. Njima nije bilo bitno što su i juče i prekuče jeli isto. Deset sati na poslu ubijali su sva pitanja, bitno je samo da se zaustavi krčanje u stomaku.

— Sutra vam je rođendan momci — osmehnu se ona blizancima — dvanaesti. Napraviću vam kolač — dečaci zastadoše sa jelom i pogledaše se u čudu.

— Znam da nikada pre nismo slavili ničiji rođendan, ali to je zato što nismo imali dovoljno novca za kolač. Od vašeg rođenja odvajala sam po malo na stranu i sada imamo dovoljno da napravimo jedan. — Jona joj sa osmehom stisnu šaku. Bio je tako ponosan na nju, zaista je bila posebna.

Sutradan je kiša padala kao i juče, nesmanjenom jačinom. Jona je žurio kući kroz uobičajno prepune ulice, probijajući se sa većom žestinom nego obično. Obećao je Eleni da će joj pomoći oko večere, da bi ona mogla zamesiti rođendanski kolač. Voda mu je već punila usta od same pomisli na to. Ali odmah se postideo svoje halapljivosti. On će uzeti tek komadić da proba, ostalo je za dečake koji nikada u životu nisu probali slatkiš.

Bio je skoro ušao u svoju zgradu, kada primeti gužvu na pločniku ispred. Nekoga je udario automobil. Krenu napred da se probija. Možda mu se posreći i dobije ponovo jeftino meso. Elena ne bi bila srećna ali bi uštedeli koji bon svakako.

Kada je odgurnuo i poslednju prepreku ispred sebe i pogledao dole na mokri asfalt, od prizora se ukočio. Ona je ležala dole. Kiša je već oprala krv sa njenog lica koje je izgledalo nekako spokojno kao nikada pre.

— Ne...-uspeo je da prošapće. Kleknuo je pored nje i podigao joj mršavu glavu sklanjajući vlažnu kosu sa čela.

— Odneli su kesu...sa namernicama...čim sam pala...-prostenja sa mukom ona.

— Pusti sada to, kupićemo drugu-tešio ju je, dok su mu suze pomešane sa kišom tekle niz lice.

— Jona, znaš da je sa mnom gotovo...nemoj prodati telo... — Jona se gušio u suzama, i sada već glasno jecao, a sa strane okupljena masa čekala je svoj trenutak da pazari jeftino meso. —Vi ga pojedite... — nastavi ona -biću srećnija ako znam da ste to vi...molim te...-nije stigla ništa više da kaže, umrla je a oči joj ostadoče otvorene, zagledane u Jonu, moleći ga poslednji put.

Dečaci su jeli brzo i bez pitanja kao i obično. Jona ih je gledao kako pažljivo oglođu svaku kost, ne ostavljajući ni hrskavicu na njoj. Naučili su da je svaka mrva hrane dragocena. On nije mogao ni da pogleda u tanjir, osećao je neizmernu gorčinu u grlu koja mu se skupljala od kako je Elena umrla. Pogled mu je neprestano lutao ka prozoru i dalje, prema vrhovima Gornjeg Grada, a gorčina je u njemu rastla.

— Oče, ostaćeš gladan — trže ga glas jednog od blizanaca.

— Neka sine, jedite vi...

Tek što mu misli ponovo odlutaše, glas dečaka ga vrati za sto.

— Oče, nismo se pomolili večeras...pre večere? — Malo zbunjeno dečak upita, kao da nije potpuno siguran u to što govori.

— Nismo, sine — Jona mu se blago nasmeši — više se nećemo moliti. — Dečaci razmeniše iznenađene poglede, ali nastaviše da jedu. On ustade od stola i priđe prozoru pa nastavi da gleda u visoke nebodere, želeći bez stida prvi put u životu, da je rođen gore.